

Wojewódzki Sąd Administracyjny w Krakowie rozważył ostatecznie określenie „przewóz okazjonalny” z ustawy o transporcie drogowym. Oto, co wynika z tego orzeczenia.

Stan faktyczny był następujący: inspektorzy Inspekcji Transportu Drogowego przeprowadzili kontrolę, w efekcie której Wojewódzki Inspektor Transportu Drogowego nałożył karę pieniężną w wysokości 10 000 złotych za naruszenie przepisów ustawy o transporcie drogowym na kierowcę-skarżącego, tj. wykonywanie transportu drogowego bez wymaganego zezwolenia na wykonywanie zawodu przewoźnika drogowego lub bez wymaganej licencji oraz wykonywanie przewozu okazjonalnego samochodem niespełniającym kryterium konstrukcyjnego określonego w przepisie art. 18 ust. 4a ustawy o transporcie drogowym – z zastrzeżeniem przewozów, o których mowa w przepisie art. 18 ust. 4b.

Podczas kontroli przesłuchano pasażerów w charakterze świadków. Z zeznań wynikało, że w dniu 7 września 2017 roku kierowca-skarżący przewoził świadka i jego kolegę używając jednej z popularnych aplikacji; natomiast usługę przewozu na dzień kontroli świadek zamówił telefonicznie. Świadek zeznał, że ani on, ani jego kolega nie zawierali z kierowcą żadnej pisemnej umowy, jednak byli świadomi odpłatnego charakteru usługi: usługa została zamówiona na określoną trasę, ze wskazaną i zaakceptowaną ceną za kurs. Świadek dodał, że przed rozpoczęciem usługi nie wniósł żadnej opłaty: po rozpoczęciu przewozu świadek uiszczył kwotę 100 zł gotówką tytułem zaliczki, a po wykonaniu usługi miał zapłacić kolejne 100 zł. Słowa te potwierdził drugi z pasażerów. W toku postępowania ustalono ponadto na podstawie informacji uzyskanych ze Starostwa Powiatowego i Biura ds. Transportu Międzynarodowego GITD, że kierowca-skarżący nie posiadał żadnych uprawnień w zakresie transportu drogowego osób. Kierowca zaskarżył decyzję do organu II instancji, a następnie skierował sprawę do sądu administracyjnego.

Sąd przyznał rację organom. Stwierdził, że zgodnie z art. 4 pkt 11 ustawy o transporcie drogowym przewóz okazjonalny to przewóz osób, który nie stanowi przewozu regularnego, przewozu regularnego specjalnego albo przewozu wahadłowego. WSA uznał, że kontrowersyjny w sprawie przewóz nie stanowił publicznego przewozu osób i ich bagażu w określonych odstępach czasu i określonymi trasami (przewóz regularny – art. 4 pkt 7 ustawy), niepublicznego przewozu regularnego określonej grupy osób, z wyłączeniem innych osób (przewóz regularny specjalny – art. 4 pkt 9 ustawy), ani wielokrotnego przewozu zorganizowanych grup osób tam i z powrotem, między tym samym miejscem początkowym a tym samym miejscem docelowym (przewóz wahadłowy – art. 4 pkt 10 ustawy).

Jak zaznaczył Wojewódzki Sąd, przepis art. 5 ust. 1 ustawy o transporcie drogowym stanowi, że podjęcie i wykonywanie transportu drogowego, z zastrzeżeniem art. 5b ust. 1 i 2, wymaga uzyskania zezwolenia na wykonywanie zawodu przewoźnika drogowego, na zasadach określonych w rozporządzeniu Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1071/2009 ustanawiającym wspólne zasady dotyczące warunków wykonywania zawodu przewoźnika drogowego. Jak wynika natomiast z art. 5b ust. 1 ustawy o transporcie drogowym, uzyskania odpowiedniej licencji wymaga podjęcie i wykonywanie krajowego transportu drogowego w zakresie przewozu osób: samochodem osobowym, pojazdem samochodowym przeznaczonym konstrukcyjnie do przewozu powyżej 7 i nie więcej niż 9 osób łącznie z kierowcą, taksówką.

WSA przypomniał, że na podstawie art. 18 ust. 4a ustawy o transporcie drogowym, przewóz okazjonalny wykonuje się pojazdem samochodowym przeznaczonym konstrukcyjnie do przewozu powyżej 7 osób łącznie z kierowcą, natomiast w świetle art. 18 ust. 4b pkt 2 tej ustawy dopuszcza się przewóz okazjonalny samochodami osobowymi niespełniającymi kryterium konstrukcyjnego określonego w ust.

Zarobkowe okazjonalne przewozy osób

Kategoria: Komunikacja i Transport

Opublikowano: sobota, 16, luty 2019 11:59

Bartłomiej Zydel

Odsłony: 4054

4a i będącymi wyłączną własnością przedsiębiorcy lub stanowiącymi przedmiot leasingu tego przedsiębiorcy:

- a. prowadzonymi przez przedsiębiorcę świadczącego usługi przewozowe albo zatrudnionego przez niego kierowcę,
- b. na podstawie umowy zawartej w formie pisemnej w lokalu przedsiębiorstwa,
- c. po ustaleniu opłaty ryczałtowej za przewóz przed rozpoczęciem tego przewozu; zapłata za przewóz regulowana jest na rzecz przedsiębiorcy w formie bezgotówkowej; dopuszcza się wniesienie opłat gotówką w lokalu przedsiębiorstwa.

W ocenie Sądu organy obu instancji prawidłowo uznały, że sporny w niniejszej sprawie przewóz stanowił przewóz okazjonalny. Skarżący nie spełnił wymogów wynikających z art. 18 ust. 4a oraz ust. 4b pkt 2 ustawy o transporcie drogowym, ponieważ samochód osobowy, którym dokonano przewozu pasażerów nie spełniał kryteriów konstrukcyjnych przewidzianych w art. 18 ust. 4a ustawy – nie był bowiem przeznaczony konstrukcyjnie do przewozu powyżej 7 osób łącznie z kierowcą, co potwierdzają zapisy dowodu rejestracyjnego pojazdu, z których wynika, że był przeznaczony konstrukcyjnie do przewozu 5 osób wraz z kierowcą.

Wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Krakowie z dnia 9 stycznia 2019 r., III SA/Kr 741/18

Źródło: [CBOSA](#)